

РЕШЕНИЕ

№ 18552

гр. София, 02.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6382** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/. Производството е образувано по жалба на Й. М., [дата на раждане] в [населено място], общ. Ниш, Република Сърбия, с личен номер 1804971735045, паспорт №012033651, издаден от РУ Ниш на 28.04.2015г. валиден до 28.04.2025г, постоянен адрес: Сърбия, [населено място], [улица], чрез адвокат В. от САК, срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег.№5364р-12658/15.05.2024г., на директора на Дирекция "Миграция" – МВР.

Жалбоподателката твърди, че обжалваният административен акт е необоснован и незаконосъобразен и издаден при съществени нарушения на административно-производствените правила, както и неправилно приложение на материалния закон. Твърди се в жалбата също, че не е доказано обстоятелството, че е налице хипотезата на чл.10, ал.1, т. 23 ЗЧРБ, както и липсват доказателства, че жалбоподателката е представила документ с невярно съдържание. Твърди се също, че при издаването на отказа, административният орган не се е произнесъл в законно установеният срок. Моли да се отмени обжалвания отказ и да се върне преписката на Директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателката при спазване и прилагането на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателката – редовно призована, не се явява, представлява

се от адв. В.,която поддържа жалбата на посочените основания.Претендира разноски и депозира писмени бележки в указаният от съдът срок.

Ответникът–директорът на Дирекция "Миграция"-МВР,не се явява,не се представлява.Депозирано е становище по жалбата от юрк. П. с което моли същата да бъде отхвърлена,като неоснователна претендира юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд София-град,34-състав,като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните,намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление рег.№Г-4284/18.12.2022г./л.32/ по описа на дирекция „Миграция“-МВР,за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България,подадено от Й. М., [дата на раждане] в [населено място], на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република Българи/ЗЧРБ/.Към него са приложени изискуемите документи по чл. 34, ал. 1, чл. 35 от ППЗЧРБ както следва:фото-копие на национален паспорт;удостоверение за раждане;удостоверение от ИАБЧ/изпълнителна агенция за българите в чужбина/л.28;/свидетелство за съдимост;акт за смърт;удостоверение за наследници;нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване/л.26/,нотариален акт на имот находящ се в [населено място]/л.55/.След анализ на представените със заявлението и събраните в хода на административната проверка документи административният орган е приел за установено,че заявителката е чужденец от български произход,като са приложени и всички документи по чл. 34, ал. 1, чл. 35 ППЗЧРБ.Установено е също от справка от „Гранична полиция“,че Й. М. е влязла на територията на Република България на 17.12.2023г. и е напуснала страната на 19.12.2023г.,като на 18.02.2023г. е подала заявление за издаване на разрешение за постоянно пребиваване.За чуждата гражданка също е регистрирано влизане в страната на 14.02.2024г. и е напуснала Р.България на 15.02.2024г. и от тогава няма данни да е пребивавала на територията на Република България.При извършена проверка от служители на дирекция "Миграция" Й. М. не е установена на адреса,на който е декларира,че пребивава:гр.София, [улица].Същевременно,наемател на част от имота Р. А. - продавач в магазин намиращ се (първи етаж от къща) на същият адрес,е заявил,че не е виждал на адреса да живеят чужди граждани.А. също е заявил,че вторият етаж от къщата е негоден за живеене./л.21/.След анализ на доказателствата събрани в хода на административното производство директорът на дирекция "Миграция–МВР е постановил отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег.№5364р-12658/15.05.2024г. на Й. М..

В о.с.з. проведено на 24.09.2024г. процесуалният представител на жалбоподателката представи указание на главният секретар № №8121-22191/18.10.2017г.,същото е прието като доказателство по делото с протоколно определение от 24.09.2024г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на

Административен съд София-град -34 състав,направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Обжалваният отказ е постановен на 15.05.2024г. същия е връчен на 05.06.2024г. на упълномощено лице,жалбата е депозирана на 19.06.2024г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" - МВР. Постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК–посочени са наименованието,органът,който го е издал,адресатът,фактическите и правни основания за издаването му.При издаването на отказа са спазени административно-производствените правила.Същият е постановен след извършена проверка и анализ на представените доказателства,като служебно са събрани относими такива от ДА“НС“,НС“ГП“ и Дирекция“Миграция“.Съгласно ТР № 16/1975 година на ОСГК на ВС на РБ,не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт /отказа/ и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото решение, т. е. е възможно мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ,съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт.В настоящия случай, мотивите за издаване на отказа се съдържат не само в него, но и в докладна записка с вх.№5364-7133/13.03.2024г. изготвена от служители на дирекция „Миграция“.Допуснатите грешки в обстоятелствената част на обжалваният акт по повод неправилно посочените имена на Р. А.,вместо Р. Н. не са довели до съществено процесуално нарушение,което да е довело до ограничаване право на защита на жалбоподателката или до такова за което акта следва да се отмени поради допуснати съществени процесуални нарушения.

Относно спазването на материалноправните разпоредби съдът намери следното:

Основният спор по делото е по приложението на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ "Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26". Т. е. една от предпоставките за отказ е предвидена в чл. 10, ал. 1, т. 23 от закона, а именно:когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От доказателствата по делото безспорно се установява,че Й. М. е декларирала е адрес на пребиваване в Република България: [населено място], [улица].При осъществяването на контрол по спазването на условията и реда за пребиваване начужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и разпоредително писмо на Главния секретар на МВР с рег. №8121р-22191/18.10.2017г., е установено ,че имота на посоченият адрес е необитаем.От представените по делото доказателства/Справка на „ГП“ цитирана в докладната е установено Й. М. има регистрирано влизане в

страната 17.12.2023г. и е напуснала страната на 19.12.2023 г. /на 18.02.2023 г. е подала заявление за издаване на разрешение за постоянно пребиваване/. Чуждата гражданка има регистрирано влизане в страната на 14.02.2024 г. и е напуснала страната на 15.02.2024 г., и от тогава няма данни да е пребивавала на територията на Република България.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците от български произход, след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите,които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси,могат да издадат разрешение за пребиваване,когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства,доказани по надлежния ред със съответни документи.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, предвиждащ отказване издаване на виза или влизане в страната на чужденец,който е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.Докладната записка с №5364-7133/13.03.2024г. изготвена от служители на дирекция „Миграция“ има характер на официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, като при липса на оспорване по реда на чл. 193 ГПК,се ползва с материална доказателствена сила досежно отразените в нея обстоятелства.В случая жалбоподателката формално е представила всички изискуеми документи,вкл. доказателства за осигурено жилище с адрес,но това не означава че не е декларирала неверни данни,свързани с пребиваването и на адреса на това жилище.С оглед изложено в жалбата настоящият състав следва до посочи,че действително ЗЧРБ и ППЗЧРБ не съдържат изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса,посочен в заявлението му, на който има осигурено жилище, но е необходимо да се установи, че към момента на получаване на разрешението има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства.В случая е установено само формалното изпълнение на посоченото изискване,тъй като заявителката не само че не е пребивавала в жилището което е необитаемо,но не е пребивавала и на територията на Република България.Настоящият състав приема,че жалбоподателката не пребивава и не е имала намерение да пребивава на посочения със заявлението адрес в страната т.к. същата има месторабота в Р. Сърбия и изрично е посочено в молбата и/л.32/,до директора на Дирекция “Миграция“. В тази връзка изискването за осигурен адрес не е просто формалност, поради което органите на ответната страна извършват съответните проверки и справки.Настоящият състав приема,че е налице хипотезата по чл. 10, ал. 1, т. 23, предложение второ ЗЧРБ, а именно - че Й. М. е заявила неверни данни,че има осигурено жилище,т.к. същата не пребивава на посоченият адрес в [населено място],което е видно от декларираните обстоятелства същата има месторабота по трудов договор Централна поща Сърбия –клон Ниш/л.24/Р.Сърбия.Съдът приема също ,че освен българския си произход,жалбоподателката не е представила и доказателства за трайни релевантни връзки със страната ни относно семейство,

месторабота и др. за да се установи трайно на територията на Р.България.

Настоящият състав приема, че административният орган е приложил правилно материалния закон с постановеният отказ, като не е допуснал съществени административни нарушения при издаване на оспореният в настоящото производство административен акт.

По горните съображения съдът намира, че оспореният акт, като издаден от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, се явява законосъобразен и подадената срещу него жалба подлежи на отхвърляне, като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв., на основание чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. М./J. М./, [дата на раждане] в [населено място], общ. Ниш, Република Сърбия, с личен номер 1804971735045, паспорт №012033651, издаден от РУ Ниш на 28.04.2015 г., валиден до 28.04.2025 г., постоянен адрес: Р. Сърбия, гр. Ниш, [улица], чрез адв. В. от САК, срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване рег. №5364р-12658/15.05.2024 г., на директора на Дирекция "Миграция" – МВР.

ОСЪЖДА Й. М./J. М./, [дата на раждане] в [населено място], общ. Ниш, Република Сърбия, с личен номер 1804971735045, паспорт №012033651, издаден от РУ Ниш на 28.04.2015 г. валиден до 28.04.2025 г., постоянен адрес: Р. Сърбия, гр. Ниш, [улица], да заплати на Дирекция "Миграция" – МВР разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв./сто лева/по административно дело №6382/24 г. по описа на АССГ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България.

съдия: